అమ్మమ్మ చెప్పని కథ

తెల్లవారి ఒక సాహిత్యసభలో కథ చదవాలి. రాత్రి తొమ్మిది దాటింది. కాగితాలూ, కలం తీసుకొని కథ రాయాలని కూర్చున్నాను. యెంత ఆలోచించినా కథకు "ప్లాటు" దొరకలేదు. అర్ధగంట ఇట్టే గడిచిపోయింది. వంటింట్లోంచి అమ్మ సర్దుతున్న గిన్నెలమోతలు విని పిస్తున్నాయి. చిరాకువేసింది. లేచి బయట వరండాలోకి వచ్చి నిల్చు న్నాను. చల్లనిగాలికి ప్రాణంలేచి వచ్చినట్లయింది. మల్లెపూలు ఆరబోసి నట్లున్న వెన్నెల కళ్ళకు హాయిగా తోచింది. ఆ వెన్నెల్లో మంచం వేసుకొని పడుకొని హాయిగా నిద్రపోవాలనిపించింది. కాని యెలా? రేపటికి ఒక కథ కావాలే? యెందుకొచ్చినబాధ? బాధ అనుకుంటే కీర్తి దాహం తీరేది యెలా?

ఇంతలో పక్కనుంచి యెవరో గొణుగుతున్నట్లు వినిపించి తల తిప్పిచూశాను. అమ్మమ్మ ఆరుబయట వెన్నెల్లో నులకమంచంమీద పడుకొని గోవిందనామాలు పాడుకుంటుంది. లేదు చదువుకుంటూంది. అమ్మమ్మ పాటలో శృతి అనటానికి ఆశ్రయం లభించదు. కాని అమ్మ మ్మకు తన పాటనుగురించి చాలా మంచి అభిప్రాయమే ఉన్నది. అడి గిందే తడవుగా పాట యెత్తుకుంటుంది.

అకస్మాత్తుగా నా బుర్రలోనుంచి ఓ ఆలోచన దూసుకుపోయింది. (అమ్మమ్మదగ్గిరే కథకు "ప్లాటు" సంపాదిస్తే? అమ్మమ్మలకు చాలా కథలు వస్తాయి. ఈనాడు పత్రికల్లో వస్తున్న చాలా కథలకంటే అమ్మ

మ్మలుచెప్పే కథలే బావుంటాయి! "అమ్మమ్మచెప్పిన కథ"అనే పేరుతో రేపు సభలో కథ చదివేయొచ్చును.) నా సమస్యకు పరిష్కారం దొరికి నందుకు ఉత్సాహంగా అమ్మమ్మ మంచంవైపుకు నడిచాను.

"దా! దా! ఈసారి నిజంగా చచ్చావే!" అంటూ అమ్మమ్మ మంచానికి ఓరగా జరిగి మంచంకిందవున్న తన కర్రకోసం చేతిని కిందకు పెట్టింది.

"నిజంగానే చచ్చానురా బాబూ! ఈ ముసల్ది నన్ను కుక్క అను కుంటూంది." అని అనుకుంటూ "అమ్మమ్మ! నేను. నేను." అంటూ గబగబా బిగ్గరగా అనేశాను.

"నువ్వంటే పిల్లా! నేనింకా........"

"అదేలే—కుక్క అనుకున్నావు. కాస్తయితే నా కాళ్లు విరగ్గొట్టే దానివే" అంటూ అమ్మమ్మ తలదగ్గిరగా మంచంమీద కూర్చున్నాను.

"అన్నం తిన్నావా? అమ్మ ఏం చేస్తోంది" ఆప్యాయంగా నా చేతికోసం నులకతాళ్లు పెనవేసినట్లు నరాలు తేలివున్న చేతిని చాచింది అమ్మమ్మ.

అమ్మమ్మ చేతికి నా చేతిని అందిస్తూ "అమ్మమ్మా!" అన్నాను.

"ఏం తల్లీ! గోవిందనామాలు పాడమన్నావా?" అమ్మమ్మ అడి గింది ఉత్సాహంగా. నాకు అమ్మమ్మ పాడే గోవింద నామాలంటే చాలా ఇష్టం. తోచనప్పుడల్లా అమ్మమ్మచేత గోవిందనామాలు పాడించుకొని వింటూఉంటాను. అందుకే అమ్మమ్మకు తన మనుమలూ, మనుమ రాళ్ళందరిలో నేనంటే ఎక్కువ ఇష్టం.

"ఎప్పుడూ గోవిందనామాలేనా?" అన్నాను.

"పోనియ్ ఊర్మిళాదేవి నిద్రపాటపాడతాలే." అంటూ నా జవా బుకుకూడా ఎదురుచూడకుండానే అమ్మమ్మ "ఊర్మిళాదేవి"నిద్రపాటను అందుకుంది.

"ఊర్మిళాదేవి నిద్రావద్దు. సీతమ్మవారి అగ్నిప్రవేశమూవద్దు" అన్నాను చిరాగ్గా.

అమ్మమ్మ పాట తక్కున ఆగిపోయింది. అమ్మమ్మ వర్షంలో తడిపిన నులకమంచంలా బిగుసుకుపోయింది.

అమ్మమ్మకు కోపం వచ్చింది. తడిసి బిగిసిపోయి కోళ్ళు పైకి లేచిన నులక మంచాన్ని యధాస్థితిలోకి తేవటం ఎంత కష్టమో, అమ్మమ్మ అలక తీర్చటంకూడా అంతే కష్టం అని నాకు తెలుసు.

"అమ్మమ్మ !" అన్నాను ప్రాధేయపూర్వకంగా, అమ్మమ్మ ఉలకలేదు, పలకలేదు.

"అమ్మమ్మోయ్ !" అన్నాను బ్రతిమాలుకుంటున్నట్లు.

"ఊఁ ఏం?" అంది అమ్మమ్మ.

"ఓ కథ చెప్పు. అమ్మమ్మా !" అన్నాను.

అమ్మమ్మ మంచంలో కదిలింది. ఆ కదలికలో నాకు ఉత్సాహం కనిపించింది. లేచి కూర్చోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్న అమ్మమ్మను వారిస్తూ "కూర్చోనక్కరలేదు. పడుకొనే చెప్పు అమ్మమ్మా !" అన్నాను.

అమ్మమ్మ కూర్చొనే ప్రయత్నంమాని కథ చెప్పటానికి సిద్ధం అయింది. "కథ చెబుతున్నంతసేపూ ఊఁ కొట్టాలి తెలిసిందా ?" అంది అమ్మమ్మ అదేదో పెద్దషరతు పెడుతున్నట్లు.

"అలాగేలే ! త్వరగా కథ చెప్పు అన్నాను. అప్పటికప్పుడే పది దాటిపోయింది. అమ్మమ్మ కథవినాలి. మళ్లీ దాన్ని నేను రాయాలి.

"ఉండూ మరి! అట్లా తొందర పెడితే కథ ఎట్లా వస్తుందే !" అంటూ అమ్మమ్మ ఆలోచనలోకి జారిపోయింది.

ఏం చేస్తాను ! నోరుమూసుకొని అమ్మమ్మ ఎప్పుడు ఆ బోసి నోటిని తెరుస్తుందా అని చూస్తూ కూర్చున్నాను.

"ఈ కథ నాకు మా అమ్మమ్మ చెప్పిందో, నాయనమ్మ చెప్పిందో గుర్తు రావటంలేదే అమ్మాయ్." అంది అమ్మమ్మ ఆలోచిస్తున్న ధోరణిలో.

"ఎవరు చెబితేనేంలే అమ్మమ్మా ! నాకు ఆ కథ చెప్పు." అన్నాను నాకు కావాల్సింది కథగదా అని.

"అట్లా అనవాకే పిల్లా. ఎవరు చెప్పారో గుర్తుచేసుకోకుండా ఆ కథ చెప్పటం అంత మంచి పనికాదు" అంది అమ్మమ్మ.

అమ్మమ్మ చెప్పినమాటలో అర్థం బోధపడక "ఏం, ఎందుకు మంచిదికాదు?" అన్నాను.

"మా అమ్మమ్మ కథ చెబితే ఒకరకంగా వుంటుంది. మా నాయనమ్మ కథ చెబితే ఒకరకంగా వుంటుంది" అంది అమ్మమ్మ.

"ఎవరు చెప్పినా ఆ కథేగా! విసిగింపక చెప్పుదూ!" అన్నాను విసుక్కుంటూ.

"కథ అదేననుకో! కాని మా అమ్మమ్మ ఆ కథనే ఒకరకంగా చెప్పేది. మా నాయనమ్మ మరోరకంగా చెప్పేది." అంటూ అమ్మమ్మ ఆ కథ తనకు ఎవరు చెప్పారో జ్ఞాపకం చేసుకొనే ప్రయత్నంలో పడిపోయింది.

నాకు వళ్ళు మండిపోయింది.

"అమ్మమ్మకూ నాయనమ్మకూ భేదం ఏమిటో చెప్పుముందు" అన్నాను.

"ఈ మాత్రం తెలియదటే పిల్లా! పైగా చదువుకున్నావ్! అమ్మమ్మ అంటే అమ్మకు అమ్మ. నాయనమ్మ అంటే నాయనకు అమ్మ" అంది అమ్మమ్మ తన చమత్కారానికి తానే మురిసిపోతూ. నాకు మండుతున్న అగ్నిమీద నెయ్యి పోసినట్లనిపించింది.

"నే నడిగింది అది కాదమ్మమ్మా! మీ అమ్మమ్మ చెప్పేకథకూ, నాయనమ్మ చెప్పేకథకూ భేదంఏమిటీ అని?" అన్నాను మాటల్ని కొంచెం సాగదీస్తూ.

"కథ ఒహటేనే పిచ్చితల్లీ?" అంది అమ్మమ్మ.

అమ్మమ్మ పడుకున్న ఆ మంచాన్ని దొర్లించాలనిపించింది. అయితే మా యిద్దరికీ మధ్య అమ్మ ఒకటి వుండిపోయిందని వూరుకున్నాను.

"నువ్వే చెప్పావుగా ఏదో తేడా వుందని, బోడితేడా!" అన్నాను ఉడుకుబోతుతనంగా.

"ఓసి భడవా! నేను అన్నానటే అలాగని?" అమ్మమ్మ దబాయింపు ధోరణికి నేను ఆశ్చర్యపోయాను.

"ముసల్దానివి. నీకు మతిమరుపు సహజమేలే. ఇందాక అన్నావు! బాగా గుర్తుచేసుకో!" అన్నాను దబాయిస్తున్నట్లు.

"నీ వయస్సెంతే పిల్లా!" అడిగింది అమ్మమ్మ తాపీగా.

"ఇప్పుడు నా వయస్సు సంగతెందుకే? నిన్ను కథ చెప్పి చావమంటుంటేనూ!" ఆపైన ఏమనాలో తోచక కోపాన్ని దిగమింగుకున్నాను.

"పోనీ నా వయస్సెంతో చెప్పుకోవేంచూద్దాం" అంది అమ్మమ్మ ముసిముసిగా అదే బోసిబోసిగా నవ్వుకుంటూ-

"నీ తికమక తగలెయ్యా! ఇప్పుడు వయస్సుల సంగతెందుకే కథ చెప్పమంటుంటేనూ!" అన్నాను కసిగా. అమ్మమ్మే నాకంటే చిన్నదైవుంటే రెండు మొట్టికాయలు పెట్టి ఉండేదాన్ని.

"ఓసి పిచ్చికట్టే! ఈ మాత్రానికే ఇంత తికమకలో పడేదానివి. ఇహ కథవింటే ఏమయిపోతావే అమ్మాయ్?" ఉన్న రెండుపళ్లు ఊగిసలాడుతుంటే పకపక నవ్వబోయి-రాక అమ్మమ్మ నవ్వే నవ్వేసింది అమ్మమ్మ.

ఆ నవ్వు చూస్తుంటే కాదు వింటుంటే....కాదు అసలు వినబడందే! అవే చూస్తుంటే ఒక గుద్దుగుద్ది ఆ వున్న రెండు పళ్లూ ఊడపెరకాలనిపించింది. కాని అమ్మమ్మ అయిపోయిందని ఊరుకున్నాను.

"అదేమిటే అమ్మమ్మా! పైగా నేను తికమక పడుతున్నానంటావ్?అంతా నువ్వే తికమక చేసి!" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"ఓసి రాలుగాయి, నువ్వగదే తికమక తిరగేసి ఘకతికచేశావు?" అంది అమ్మమ్మ నిర్లక్ష్యంగా.

"ఓసి నీతిక్క చావ! ఆ చెప్పేద్చేదేదో సరిగా చెప్పి ఏడవరాదూ?" అన్నాను కోపంగా.

"వేలెడంతున్నావ్ నీకెంత పొగరే? ముందు నీ తిక్క కుదిరిస్తేగాని నేను చెప్పేది నీకర్థంకాదు." అని అమ్మమ్మ మూతి ముడుచు

కుంది. ముడుచుకోవటానికి పళ్లులేవుగా అందుకని లోపలికి తీసుకుంది. అమ్మమ్మ తీసుకోవటం ఏమిటి? మూతి దానంతటదే లోపలికిపోయింది. ఇప్పుడు పోవటం ఏమిటి. ఎప్పుడూ లోపలికే వుంటుందిగా ? సరే. యెట్లాగోట్లా చచ్చిందిలే ఆ మూతిగొడవ ఇప్పుడెందుకు ! ఇప్పుడు నాకు కావాల్సింది కథ. కాని అమ్మమ్మకు కోపం వచ్చిందిగా.

"ఇంతకూ కథ చెబుతావా లేదా !" అన్నాను.

"నేను చెప్పనన్నానుటే? చెబుతూనే వున్నాగా" అమ్మమ్మ అంది. అమ్మమ్మకూ కథ చెప్పాలనే వుంది. కాని మధ్య చాదస్తం అడ్డుపడుతుంది అనుకున్నాను.

"అయితే చెప్పు ఊరికే సాగదీయకుండా!" అన్నాను.

"సాగదీయకపోతే అది అసలు కథ యెలాగవుతుందే ?" అమ్మమ్మ నిలదీసినట్లు ప్రశ్నించింది. నాకు జవాబు తోచలేదు.

"కట్టె—కొట్టె—తెచ్చె—అన్నట్లు కథచెప్తే అది కథ కానే కాదు." అంటూ అమ్మమ్మ బిగదీసుకుపోయింది. వంగిపోయిన అమ్మమ్మ బిగదీసుకుపోవటం ఏమిటిగాని .... ముడుచుకుపోయింది. ముడుచుకు పోవడం ఏమిటి అంతా ముడతలుపడ్డ శరీరమేగా ! ముడుచుకో బోయి, కాదు బిగదీసుకోబోయి, ఏదో అయిపోయిందనుకుంటాను. ఇంకాసేపు అమ్మమ్మదగ్గర కూర్చుంటే నేనుకూడా ఏదో అయి పోవచ్చు.

"నన్ను వెళ్ళిపొమ్మన్నావా? కథ చెబుతావా?" విసుక్కుంటూ అడిగాను.

"అసలు కథ అంటే........"

"కథ అంటే ఏమిటో నువ్వు చెప్పొద్దుగాని....నువ్వు చెప్పదలచు కున్న ఆ కథ ఏమిటో త్వరగా చెప్పు?" అన్నాను అమ్మమ్మను ప్రాధేయపడుతూ.

"అంటే పిల్లా! నీ ఉద్దేశ్యం....కథంటే ఏమిటో నాకు తెలియ దనేనా," కస్సున లేచింది అమ్మమ్మ.

"కథంటే ఏమిటో మహా మహా వాళ్ళకే తెలియదు. నీకేం తెలుసే అమ్మమ్మా?" అన్నాను అమ్మమ్మమీద కసితీర్చుకుంటున్నట్లు.

"కథ అంటే ఏమిటో తెలియకుండా కథ ఎలా చెప్పగలనే నాకు తెలియకడుగుతాను?" అంది అమ్మమ్మ నొసలు చిట్లించి. ఇప్పుడు చిట్లించటం ఏమిటి అవి ఎప్పుడూ చిట్లించే వుంటాయి.

"అదేమో నాకూ తెలియదు. నీకుచెప్పినా అంతకంటేఅర్థంకాదు"

"తెలియనిదాన్ని గురించి నువ్వెందుకే మాట్లాడుతావు?" అమ్మమ్మ బుసకొట్టింది. అంటే నోట్లోంచీ నాసికా రంధ్రాలనుంచీ గాలి వదిలింది.

"సరే! మాట్లాడనుగాని, నా ప్రాణాలు తోడక కథ చెప్పుమరి!" అన్నాను అమ్మమ్మను బతిమాలుకుంటూ.

"అట్లా రావే దారికి!" అంది అమ్మమ్మ విజయగర్వంతో. మరచెంబుడు మంచినీళ్లు గటగట తాగాలనిపించింది. మరచెంబుకోసం మంచంకిందకు చూసింది అమ్మమ్మ. అక్కడ మరచెంబులేదు. ఉన్నా అందులో నీళ్లుండవు. నీళ్లు వున్నా అమ్మమ్మ అసలు అంత గటగట తాగలేదు.

అమ్మమ్మ దారిలోపడి అమ్మమ్మను ప్రాధేయపడ్డాను.విసిగించక త్వరగా కథ చెప్పమని, అమ్మమ్మ ముసిముసి- అదే. ముసలి....ముసలి నవ్వులు నవ్వుకొని అడిగింది.

"మా నాయనమ్మ చెప్పినట్టు చెప్పమన్నావా? మా అమ్మమ్మ చెప్పినట్టు చెప్పమన్నావా?" అంది అమ్మ.

"నీ నస పాడుగాను మళ్ళీ మొదటికొచ్చావ్?" అనుకుంటూ "ఎట్లాగో అట్టా చెప్పి చావవే తల్లీ!" అన్నాను విసుగ్గా.

"అయితే మా అమ్మమ్మ చెప్పినట్టే చెప్పమంటావన్నమాట. ముందే అట్లా అడగ్గూడదే పిల్లా! ఈ సొదంతా లేకుండాపోను!" సంతోషంగా అంది అమ్మమ్మ. సూదిలోకి దారం ఎక్కించగలిగినప్పుడు అమ్మమ్మకు కలిగే ఆనందమే ఇప్పుడూ కలిగింది అమ్మమ్మకు.

నాకు అంతులేని ఆశ్చర్యం కలిగింది.

"మీ అమ్మమ్మ చెప్పిన కథ....అదే మీ అమ్మమ్మ చెప్పినట్టు చెప్పమని నే నెప్పు డడిగానే అమ్మమ్మా!" అన్నాను పూర్తిగా ఆశ్చర్యం నుంచి కోలుకోకుండానే.

"ఇప్పుడు అడిగావుగాదే తల్లీ! అంతలోకే మతిమరుపా?" అంది అమ్మమ్మ.

"మతిమరుపూ లేదూ మాట మార్పూలేదూ. అసలు నేను అలా అడగందే?" అమ్మమ్మ దబాయింపుకు జవాబు అంతకంటే గట్టిగా చెప్పలేకపోయాను.

"నువ్వు చెప్పిచావమన్లేదా!" అమ్మమ్మ ఉక్రోషంగా అడిగింది.

"అవునూ చెప్పి చావమన్నాను."

"అదేమరి! అది మా అమ్మమ్మ చెప్పినట్లు" అంది అమ్మమ్మ ధీమాగా.

"అంటే?" బుర్ర తిరిగిపోయి అడిగాను.

"మా అమ్మమ్మ కథ చెబితే తాను చచ్చినంత పని అయ్యేది. కథ చెప్పి మంచానికి అడ్డంపడి ఆరునెలలు తీసుకునేది."

"ఎందుకూ?" అయోమయంగా ప్రశ్నించాను.

"మళ్ళీ కథ దొరికేదాకా మంచంమీదనుంచి లేచేదికాదు." అంది అమ్మమ్మ.

"కథ దొరకటం ఏమిటమ్మమ్మా?" అన్నాను వెర్రిమొహంవేసి.

"అదేనే పిల్లా? మా అమ్మమ్మకు మరి చదువురాదుగా? అందుకే మళ్ళీ కథ దొరకటానికి ఆరునెల్లన్నా పట్టేది.

"చదువు వస్తే?" ప్రశ్న మార్కు ముఖం పెట్టాను.

"చదువొస్తే కథలకు కరువేంటే అమ్మాయ్. సవాలక్ష కథలు బోలెడన్ని పుస్తకాల్లో, బోలెడన్ని భాషల్లో దొరుకుతాయ్!" అంది అమ్మమ్మ బోసిబోసిగా నవ్వుకుంటూ.

అమ్మమ్మ గడుసుదనానికి ఆశ్చర్యం వేసింది. నవ్వూ వచ్చింది.

అమ్మమ్మ అంటించిన చురకతాలూకు వేడిలో నాకు భాగం వుందేమోనని నాలో నేనే ఉలిక్కిపడ్డాను.

"అయితే అమ్మమ్మా! మీ అమ్మమ్మ చెప్పినట్లు నువ్వూ కథ చెప్తే నువ్వా ఆరునెలలు మంచం పడతావా?" భయపడుతున్నట్లు అడిగాను అమ్మమ్మను మాటమారుస్తూ.

"ఒసే అమ్మాయ్! కోడి ఏం తింటుందే?" అంది అమ్మమ్మ రెట్టించినట్లు.

"పెసలూ, సజ్జలూ" అన్నాను కోపంగా. అమ్మమ్మా వాళ్ళ అమ్మమ్మ చెప్పే కథలో కోడి పాత్ర ఏమిటో నాకు అర్థంకాక ఒళ్ళు మండి పోయింది.

"ఇంకా ఏం తింటుంది?" ముసిముసిగా అదే ముసలి ముసలిగా నవ్వుతూ నా ముఖంలోకి చూసింది అమ్మమ్మ.

"నా వల్లకాదు" అన్నాను ఉబికివస్తున్న కోపాన్ని పళ్ళబిగువుతో ఆపుకుంటూ.

"కాదే అమ్మాయ్! రాళ్ళు." అంది అమ్మమ్మ.

కోపాన్ని అణచుకునే ప్రయత్నంలో కింది పెదవిని పై పళ్ళతో నొక్కిపట్టాను. మాట్లాడలేదు.

"కోడి రాళ్ళను తింటుంది. కాని అది వాటిని జీర్ణంచేసుకోదు." అంది అమ్మమ్మ.

"వెధవ సొదా నువ్వూ. నా కర్థం కావటంలేదు. సరిగా చెప్పిచావు" అన్నాను ఉక్రోషంతో.

"నువ్వు అడిగావు కాదుటే. మా అమ్మమ్మ కథ చెప్పినట్లు నేనూ చెబితే నేనుకూడా మంచం పడతానా అని?" అంది అమ్మమ్మ విసుక్కుంటున్నట్లు.

అమ్మమ్మ చమత్కారిఅని నాకు తెలియదు. అమ్మమ్మకు ఇన్ని విషయాలు తెలుసుననికూడా నాకు తెలియదు.

"కథ చెప్పమంటే నిలువునా చంపేశావు అమ్మమ్మా?" అన్నాను.

"ఓహో అదటే అమ్మాయ్! మా నాయనమ్మ చెప్పినట్లు చెప్ప మంటావా?" కళ్లు పెద్దవి చేసింది అమ్మమ్మ. కావు, నా కలా అనిపించింది.

"అని నే నడగ లేదే?" అన్నాను ఆశ్చర్యపోతూ.

"అప్పుడే అడిగావుగదే, మళ్ళీ ఓట్రిస్తావూ?" అమ్మమ్మ డబాయించింది.

"అంటే?" అన్నాను దిమ్మెరపోయి.

"అదే నిలువునా చంపేశావు అనలా." అమ్మమ్మ రెట్టించింది.

"అన్నాను-అంటే?" వెర్రిమొహం వేసి అడిగాను.

"మా నాయనమ్మ కథచెప్తే విన్నవాళ్ళు అలా నిలువునా చచ్చేంత పర్యంతం అయేదే అమ్మాయ్! మళ్ళీ ఆరునెలలదాకా కథ చెప్పమని అడిగితే ఒట్టు!" అంది అమ్మమ్మ.

"అలాచెప్పి అమ్మమ్మా అంత ఘోరం చేయ్యొద్దు! మీ నాయనమ్మ చెప్పినట్లుగా కాకుండా కొద్దిగానైనా మార్పుచేసి చెప్పు." అని అడిగాను వస్తున్న నవ్వుని ఆపుకుంటూ.

"అది నావల్లకాదే పిల్లా!" అంది అమ్మమ్మ.

"అదేమిటి అమ్మమ్మా!" అన్నాను.

"నాయనమ్మ చెప్పినట్టే చెబుతాను. మార్చిచెప్పి ఆ కథను నా సొంతం చేసుకోవడం నావల్లకాదే పిల్లా!" అంది అమ్మమ్మ అదోలా నవ్వుతూ.

వెనకనుండి అకస్మాత్తుగా ఎవరో కాళ్ల పట్టుకులాగితే బొక్క బోర్లా ముక్కుకు దుమ్మంటేలా కిందపడ్డంత పనయింది నాకు.

"అమ్మమ్మా ఒక సందేహం అడగనా?" అన్నాను ముక్కుకు అంటిన దుమ్మను దులుపుకుంటూ.

"నువ్వు సవాలక్ష ప్రశ్నలు అడుగు. నా సమాధానం ఒహటేనే పిల్లా!" అంది అమ్మమ్మ.

"అయితే సవాలక్ష సందేహాలనూ కుదించి ఒకే ప్రశ్న అడుగుతాలే!" అన్నాను.

"ఓ భేషుగ్గా" అంది అమ్మమ్మ.

"చూడూ అమ్మమ్మా! మీ నాయనమ్మ చెప్పిన కథ బాగుంటుందా, మీ అమ్మమ్మ చెప్పిన కథ బాగుంటుందా?" అన్నాను.

"ఓసి నీ పిచ్చి దొంగద్దోల! వాళ్ళిద్దరు చెప్పిందీ ఒకటే కథ అని నీకు వందసార్లు చెప్పానుగదే?" అమ్మమ్మ ఖాండ్రించబోయి ఊరుకుంది.

వందసార్లు కాకపోయినా వందలో సున్నాలు తీసేసినన్నిసార్లు అమ్మమ్మ చెప్పిన విషయం వాస్తవమే గనుక బాగా తగ్గిపోయి అన్నాను.

"ఐ యామ్ సారీ అమ్మమ్మా! నేను నిన్ను అడిగేదేమిటంటే?" పెద్దగా అన్నాను.

"నాకు చెముడు లేదుగాని అడుగు?" అంది అమ్మమ్మ.

"మరే! అమ్మమ్మా! మీ అమ్మమ్మ కథ చెబితే బాగుండేదా? మీ నాయనమ్మ కథ చెబితే బాగుండేదా?

ఈసారి అమ్మమ్మ నా ప్రశ్నకు వెంటనే జవాబివ్వలేదు. కొంచెం ఆలోచించి అంది "ఆ సంగతి మహా మహా వాళ్ళకే తెలియక...." అంటూ ఆగిపోయింది అమ్మమ్మ.

"ఊఁ తేలక" అన్నాను ఆదుర్దాగా.

"తేలక ఆ పరగణాలోని ముఖ్యులంతా కలిసి రాజుగారిదగ్గరకు వెళ్ళారు తేల్చి చెప్పమని" అంటూ ఆగిపోయింది అమ్మమ్మ.

"రాజుగారు ఏమని తేల్చారు?" ఆత్రుతతో అడిగాను.

"రాజుగారికీ తేలక ఆయన తన ఆస్థానపండితులనందర్నీ పిలిపించి సమావేశం ఏర్పాటు చేశారు. ఆ సమావేశంలో ఈ విషయాన్ని తేల్చిచెప్పటంకొరకు ఒక రహస్యకమిటీని వేశారు." అంటూ అమ్మమ్మ మళ్ళీ ఆలోచనలో పడింది.

"ఆ కమిటీలో ఎవరెవరున్నారు" అడిగాను.

"ఆ కమిటీలో ఎవరు ఉన్నారో? ఎవరికీ తెలియదు. అది రహస్య కమిటీ అని చెప్పానుగా? అయితే ఆ కమిటీలో వున్నవాళ్ళ పేర్లు మా అమ్మమ్మకూ, నాయనమ్మకూ మాత్రం తెలిసిపోయాయట?"

"అదేమిటీ, అసలు వాళ్ళకే పేర్లుతెలిసిపోతే అది రహస్యకమిటీ ఎలా అవుతుంది?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"ఇదిగో అమ్మాయ్! అడ్డప్రశ్నలు వేయకుండా విను!" కసురుకుంది అమ్మమ్మ. ఈ ముసలిది నన్ను సస్పెన్స్‌లో పడేసి బిగుసుకుపోతుందేమోననే భయంతో నోరు మూసుకున్నాను.

"అమ్మమ్మా!" అతిమృదువుగా పిల్చాను.

"ఊఁ" అంది అమ్మమ్మ మహాబెట్టుగా.

"మీ అమ్మమ్మనూ, నాయనమ్మనూ పిలిపించి కథ చెప్పించుకొని విన్నారా కమిటీవాళ్ళు" అడిగాను.

"అలాచేస్తే అమ్మమ్మగానీ, నాయనమ్మగానీ తమమీద ఒత్తిడి తెస్తారేమోనని కమిటీవారి భయం" అంది అమ్మమ్మ సాలోచనగా.

"మరి నిర్ణయం ఎలా చేశారు?"

"కమిటీవారికి హితులయినవారి సలహాలను సేకరించడానికి నిర్ణయించారు. వారు అమ్మమ్మ కథ చెప్పగా విన్నానన్నా వారినుంచీ, నాయనమ్మ కథ చెప్పగా విన్నానన్నవారినుంచీ అభిప్రాయాలను సేకరించి కమిటీకి నివేదించుకున్నారు."

"ఏడ్చినట్లుంది?" అనాలనిపించింది. కాని అమ్మమ్మకు కోపం వస్తుందని ఊరుకున్నాను.

"ఊఁ తరవాత?" అడిగాను అమ్మమ్మను.

"కమిటీవారు, తమ హితులద్వారా అందిన నివేదికమీద అహోరాత్రాలూ చర్చించీ, మథించీ, కుదించీ చివరకు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చారు. వచ్చీ, రాజుగారి దగ్గరికెళ్ళి తమ నిర్ణయాన్ని వినిపించి ఆయన సలహాను అడిగారు."

"అదేమిటి మళ్ళీ రాజుగారిని సలహాఅడగటం ఏమిటి?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాను.

"మరి రాజుగార్ని సలహాఅడక్క నిన్నూ నన్నూ అడుగుతారా? ఆ కమిటీ రాజుగారు వేసిందేగా?" విసుక్కుంది అమ్మమ్మ.

"చివరకు మీ అమ్మమ్మ గెలిచిందా? నాయనమ్మ గెలిచిందా?" ఆదుర్దాగా ఊపిరి బిగపట్టి అడిగాను.

"నువ్వే చెప్పు చూద్దాం?"అమ్మమ్మ ఆవులించింది. కళ్ళుమూసుకుంది.

అమ్మమ్మను చిటికెనవేలుమీద గిరగిరా గిరగిరా తిప్పి గాల్లోకి విసరాలనిపించింది.

"నేను చెప్పటం ఏమిటి నాతలకాయ? సస్పెన్సుతో చంపక చెప్పు?" అన్నాను.

"సస్పెన్సులేని కథేమిటే? నాకు నిద్రవస్తుంది. నువ్వుకూడా రేపు ఏదోసభలకు వెళ్ళాలంటున్నావుగా వెళ్ళి పడుకో!" అంటూ అమ్మమ్మ నులకమంచానికి అడ్డంపడి ముసుగు తన్నిపెట్టింది.

"అమ్మమ్మోయ్ నా కథ. నా కథ?" అన్నాను ఆదుర్దాగా.

"నీ కథ అయితే నువ్వే చెప్పుకోవే? మధ్య నేనెందుకు" గురక పెట్టింది అమ్మమ్మ.

(ఇటీవల వరంగల్లులో జరిగిన రచయిత్రుల సభలో చదివిన కథ)

— 8-3-1968, ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రికనుంచి.